

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Рипон ч. 10, П. пов. Конто почт. шл. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед-полуднем. Рукописи не повертаються.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА В КРІЮ: Місячно 5-00 зол. Чвертьрічно 13-00 „ Піврічно 25-00 „ Річно 50-00 „ ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці і Канаді, Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7-50 зол., Німеччині 7-50 зол., Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Бельгії 7-50 зол., Австрії 7-50 зол., Зміня адреса 1 зол.</p>	<p>Телеф. Редакції: 29-41. Друкерні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.</p>
---	---	--

ТУТКИ НЕРВЕВО

150 ШТУК 35 СОТИКІВ
з найдешевших найліпші

Громадяни!

Цього року минає сто літ, як у гірській західній буковинській Гуцульщині побачив світ один із найкращих синів українського народу, поет Осип Юрій Федькович.

Ім'я „буковинського солов'я“ тісно вяжеться з відродженням українського народу в Галичині в 60. рр. XIX. ст. Після такої реакції, в роках глибокої мовчанки, коли по смерті Маркіяна Шашкевича весь наш край потону в глибокому сні, з недалекої Буковини відізвався легкий, але сміливий голос нового Слів'я, що незабаром потермосив народнім сумлінням, у душі молодого покоління нову вали відно, зледеніліж серця старшого оживля, що почали живіше битися. Не було числа українського журналу в Галичині, що не приносило би його пісень, не було одної молодолітньої громади, що не прислухувалася була тоді до його слова.

Та полишив Федькович сліди своєї праці в Галичині й на інших полях. На становищі першого редактора видань „Просвіти“ він дав народові цілу низку книжечок, що й досі не втратили своєї вартості і ще й сьогодні дивують нас знанням душі народньої, розумінням потреб народу і вмінням способом, як до села підходити, як його красу зберігати, як зробити його свідомим, розумним, багатим. Небагато на репертуар український театр 70 рр. XIX. ст. наводив у Федьковичеві раз-у-раз свого милого помічника. Чиста, як гірська вода, народня мова його писань завертала небігати на таланти українське письменство Галичини на шлях правдивий. Живе його слово докотилося аж до Києва й мило вразило вуха земляків наших над Дніпром.

Та на всю ширину розрослася Федьковичева праця в його рідній Буковині, де йому довелося розбивати тверді криги, що від віків заморожували народне життя.

Федькович — поет і повістяр, Федькович — діяч освітній, Федькович — організатор шкільництва, письменник для дітей, укладач шкільних книжок, Федькович — пробудник нашого народу на Буковині. Федькович — борець за народні права.

Громадяни! Сто років від народили великого українця не може в нас прогомоніти без саїду. Український народ скрізь там, де має до того змогу, вшанує цього року Федьковичеву пам'ять. Не сміє в нас бути ні одної культурно-освітньої установи, що її діяльність чи одно-звучна з працею поета, чи нагадує своїм змістом його працю — щоб хоч якнайкращішим святом не вшанувала цього року Федьковича.

Підписані установи, що за почином „Просвіти“, де колись працював Федькович, склали окремий Комітет для вшанування цього року пам'яті поета і святкуватимуть її окремим святом у Львові, звертаються до цілого краю із закликом:

Влаштувайте Федьковичівські свята всі разом — громадою!

Треба показати перед світом, що український народ своїх великих людей шанує!

Хоч і як скромне вийде свято, а воно бути мусить!

Через те, що ім'я Поета найбільше в Галичині зв'язане з „Просвітою“, ми сполучуємо цього року свято в честь Федьковича із святом „Просвіти“.

Місяць грудень „Просвіти“ й Федьковичеві!

У Львові, в місяці жовтні 1934 р.

Товариство „Просвіта“, Наукове Т-во ім. Т. Шевченка, „Рідна Школа“, „Союз Українок“, Т-во Письменників і Журналістів, „Учительська Громада“, Взаїмня Поміч Українського Вчителства, Ревізійний Союз Українських Кооперативів, Т-во „Сільський Господар“, Т-во „Львівський Боян“, Музичне Т-во ім. Лисенка, Акад. Хор „Бантунет“, Українське Співачьке Т-во „Сурма“, Т-во „Відродження“.

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ:

Д-р Іван Брик — голова, Д-р Василь Сімович — заст. голови, Микола Дужий — секретар, Пос. Зисовий Пеленський, Д-р Іван Німчук, Ред. Роман Купчинський, Дир. Іван Охримович, Інсп. Петро Петрик — члени.

ЛІТЕРАТУРНА НАГОРОДА 1934.

КОМУНІКАТ РАДИ Т-ВА ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ ІМ. І. ФРАНКА У ЛЬВОВІ.

36-річчя фонду на літературну нагороду на рік 1934 з причини вакаційного часу прийняти Т-во пригласило українському громадянству, що речинців визначення нагороди зближеться та просить усі ті українські установи і тих громадян, які ще досі не зложили своїх жертв, при-слати дитки на цю висококультурну ціль на адресу: „Центробанк“, Львів, вул. 3. Мая ч. 15 з допискою „Літературний фонд“.

Рівночасно Рада Т-ва просить усіх письменників і видавців присилати твори, надані в часі від 1. січня 1934 у кількості 5 примірників для підручної бібліотеки журі. Книжки слати на адресу: Т-во Письменників і Журналістів ім. І. Франка, Львів, вул. Зімороньчя 20.

Журі, яке буде переглядати твори, буде визначене Радою Т-ва в найближчому часі.

Центральний Кооперативний Банк У ЛЬВОВІ

(у власному домі при вул. Третього Мая ч. 15),
приймає вкладки ощадності.
Конто ПКО. ч. 143.467.

До 31. жовтня ц. р.

повинен кожний українець власник будинку виповісти у ПЗУВ обезпечення $\frac{1}{2}$ частини вартості будинку — і обезпечити її в одинокому українському

Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

Непростима інертність і байдужість.

З приводу відношення української інтелігенції на Волині до церковних справ.

Волинь, 13. X. 1934 р.
I.

Історія українського церковного руху на Волині некоротка, а до того ще — прикрашена багатьма яскравими епізодами, яких ніколи не забуде український народ.

Не маємо наміру повторювати її тут. Події для вимагають лише підкреслення ще раз комплексу чинників, що або счиняють заколоти в українській православній церкві на Волині, або їх явно чи тайно підтримують для потрібних їм цілей.

Чинником, що викликає постійний фермент у церкві, є жменька московських недолюбків революції, що занесли їх до волинських берегів мутні хвилі подій: б. поліцаї, емеритовані „обрусители“, військові та їхні нащадки. На „обрусині“ Волині вони так добре заробляли, що сьогодні мають помістя (двори зі значними просторами землі), дома, торговельні підприємства, електричні й готівочку. А до того ще добрі посади.

Чого ще їм брак, як не заслуг перед Москвою та слава борців за „єдиную Русь“? Не даром вони витворили приповідку: „З жиру бесієси“.

І справді скаженіють, особливо, коли бачать, що „жахли“ стають свідомим народом і в своїй хаті хочуть мати свою правду й волю. Між іншим — у церкві.

Другий чинник — православна ерафрія весь час підтримує оце „мракобесіє“ в церкві, а назовні покірно вмиє руки або вдає, що нічого не бачить і не чує. А якщо іноді й робить, то хі-

Увага!
Вже появилися
в продажі

ТУТКИ

КАЛИНА

В КОРОБКАХ

по 150 штук за 35 сот.

Жадайте всюди!

Жадайте всюди!

Нема

серед нашої календарної літератури такого всестороннього енциклопедичного і так по календарному, опрацьованого календаря, як саме **КАЛЕНДАР "КРИНИЦЯ"** на рік 1935.

Ціна зол. 1.80 — Поштою пересилка 30 сотників.

ба те, що під натиском мас „попускає“ українцям по сантиметрові на рік. Звичайно, коли приходять сприятливі моменти, не прогавають його і знову сіпає назад попускане.

Польські політичні чинники пасивно придивляються до цих душпастирських змагань з українським народом, хоча іноді, задля тих чи інших міркувань, готові висловити йому своє співчуття. Звичайно, оскільки погоднася віддати свою церкву під протекторат та безпосередню керму. А до того часу — хай там московські недобитки допікують українцям.

II.

А самі українці? Маса здають іспит добре. Вони роблять усе, що в силі робити. Без проволу, без інтелектуальних засобів не лише обороняють свою рідну, себто українську церкву, але ще врятувати переходять у доцільний наступ на москалів, правдивих чи фарбованих, і — осягають більший чи менший успіх.

Пряда, дехто зломлюється й гине — впадає у сектарство, відпливає в інші релігійні громади, кидається в безбожництво й т. д. Та нема війни без трупів і ранених, а навіть і без дезертирів. А особливо, коли пожеводи або бездіяльні або самі дезертирують.

Ось у цьому найгірше лихо української православної маси — в пасивності та дезертирстві української інтелігенції. В церкві, мовляв, засіли москалі, тому я кидаю її і переходжу до іншого ісповідного табору. Або: я властиво невірний, то чого мені лізти в халепу. А треті: неварто пхатися, бо може „хто“ взяти це за але... Видижується українська інтелігенція.

А молодь? Молодь з часів революції, переважно та, що студіювала за кордоном, під впливом різних соціалістів, розгубила в собі душу свого народу та стала порожніми міхами, в які ще невідомо, хто й що наляе.

Якже москалям не використовувати цього стану української інтелігенції? Якже штудистам не заповнювати цю порожню часу і то тимбіліше, що різні соціалісти та атеїсти задля розваги (безплатної) заповнюють місця на їхніх проповідях?

Ні. Вина падає не лише на москалів, що верховодять і в центрі й по парохіальних церквах та соборах; не лише на чужих політиків,

які були б дивакими, колиб не використовували для себе доброї кон'юнктури. — але й на українську інтелігенцію. Передовсім на неї — обезличену, розділену московським соціал-атеїзмом, збайдужілу й вивірену з ідейного запалу та громадської енергії.

Церква є одним з важких тисячелітніх націсильних чинників. І хто дезертирує з неї, уступаючи місце москалям, хто відривається від неї задля соціалістично-атеїстичної моди, хто байдуже до неї в своїх щоденних турботах про шматок хліба і „спокій“, той не вико-

нує свого обов'язку перед нацією, той діє на її шкоду. Помінаємо вже тих, що почали торгувати вірою і совістю, як часово політичним хитом, задля зиску.

Цих кілька гірких слів змушує сказати нашу пресу сама волинська церковна дійсність. Не для заповнення комусь прикраси, а для правди лиха.

Українська інтелігенція Волині мусть трохи зацікавитися церковними справами й наважитися в церковні стіни, щоб припинити в них чуже „мракобесіє“.

Senet.

З польської преси.

Добра стаття і погана дискусія.

Такою доброю статтею була у „Часі“ кілька днів тому обширна редакційна стаття п. н. „Проблема Східної Галичини“ (в оригіналі скрізь „Малопольщі“). Головна теза цієї статті, що ніколи Польща на терені Східної Галичини не вела і не веде плянної політики та не вибирає ні з чого з двох можливих доріг: або асиміляція або розбудова українських цінностей („уступки“). Признаючи згоря, що для переведення якоїнебудь програми на цьому трудному терені потрібні діячі з широким політичним оком і великою енергією та цивільною відвагою, автор з жалем стверджував, що таких одиниць при практичній розв'язці проблеми Східної Галичини нема. Обмірковуючи спроби унормування відносин між поляками і українцями після війни „Час“ згадує про А. Потоцького і М. Божинського, попливаючи на плянність їх діяльності. Щодо часів післявоєнних, то тут на думку „Часу“, як так ясний плян мали у цій справі лише два політики: Т. Голушко, який поручав політику уступок супроти українців і Стан. Грабський, прихильник політики асиміляції. Фактично ні один із тих політиків не мав успіху і своєї праці не

скінчив. Тепер нема польонізації, — що біда (каже автор) польські колоністи піддаються процесові „рутенізації“, — але нема ж ніякого руху, який змагав би до приєднання українців для ідеї співжиття з Польщею.

„Правління (у Галичині) виражено політичне. Українська молодь не наводить ніякого злету для своєї енергії і бажання праці: після закінчення студій збільшує лише ряд невольних і огірчених. Ще гірше, що тактика властей зовсім не однастайна. Вона залежить від індивідуальності вождів, ба навіть старців. В одному повіті Фонд Праці будує українську школу — малу палату (де? — прим. Ред.) — теж дивний засіб поборювання безробіття, — в сусідньому повіті староста татить нарізати кількості золотих навіть за церковні процесії, за спів українських пісень. Річ ясна, що того роду вигнакувата політика нікого не задовольняє і не може дати ніяких вислідів: ані не сполучає Галичини ані не загоїть давніх ран і не усуває недовіри у польсько-українських відносинах“.

Нарікає також автор на становище польської

Найсмачніша Грецька халва :: КАВУРАСА ::

ПРОДАЄТЬСЯ

в складах Народної
Торговлі та в усіх ко-
оперативах.

193 7-10

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛО“ З ДНЯ 15. ЖОВТНЯ 1934.

Д-Р ВАСИЛЬ ШУРАТ.

Розвиток нашого театру.

(Промова на ювілейному святі дня 12. п. м.).

Людське життя — це не іграшка. Завжди більше в ньому жури й гора, ніж радощів, більше боротьби зі злидами ніж хвилин спокою й відради. Так воно вже споконвіку. Але щоб у боротьбі життя не падати, щоб у ній якось відітхнути, людина радо переноситься в якийсь світ своєї уяви. Тут і джерело всякого творчого мистецтва, починаючи від пісні, а кінчаючи на театрі, який неначе вітає в собі всі здобутки нашої творчої уяви й тимсамим є вже виразом вищої культури людства.

Здавна признаючи вищість культури грекам і римлянам, здавна насаджуючи її в наших школах, ми вже завдяки тим школам зазнаємо любові до театру. На жаль, був він для ширших мас народу недоступний. Для них доступ до театру став можливий щойно тоді, коли наріз запанував у літературі, науці, громадстві. Привітавши народню мову замість чужої, зв'язавшись з почуваннями й інтересами народу, став наш театр народним театром щойно на початку минулого століття на Придніпрянщині, а щойно коло 1840 р. в нас. І були це тільки нечисленні аматори; в нас тільки молоді пильні львівської Духовної Семінарії, що перші, замість ідей Маркіана Шашкевича, давали їм враз у своїх театральних виступах, давали почин великому ділу, з захопленням піддержаний пізніше найвишаранішими нашими патріотами

з 1848 р., а вже в кільканадцять літ пізніше, неначе на пам'ятку 25-ліття подвигу Шашкевича, увінчаний постановою заступити аматорський, мандрівний театр театром постійним у Львові.

При всіх моральних зусиллях і матеріальних пожертвах виконання постанови з 1864 р. було тільки половинне. Аматорів заступлено акторами по званню, але мандрівним залишався театр далі й залишається, на жаль, таким і сьогодні. Не повинно це бути причиною до обезцінювання заслуг тих людей, яким вони справедливо належать. Бож театр обслугований фаховими акторами показався відразу без порівняння кращим від аматорського театру, який не міг очевидно, розвиватися, не будучи постійно активним. Поза фактичною провело й акторів, між якими знайшлося доволі багато й придніпрянських, новозорнізозанний театр, міг поведичитися передовсім і новим репертуаром також з придніпрянської України, що незвичайно освідомлював нас національно. Як уже в 1848 р. в ньому знайшлася між іншим „Наташа Полтавца“ Котляревського, так знову від 1864 р. за переріркою Квіткиної „Маруся“ появляється на нашій сцені Шевченків „Назар Стодоля“, а там цілий ряд замінних творів придніпрянських драматургів.

Зацікавлення придніпрянським репертуаром росло в парі особливо з новим, а щораз то могутнішим культом Шевченка в Галичині. Але й антирусофільські настрої, поширювані в Галичині також поляками після упадку їх повстання в Росії, зв'язали тоді чимало в боротьбі за зріст і український характер нашого театру, в боротьбі з проблемами русифікації, без яких не обійшлося. Вониж, особливо в 1867 р., навели на наш театр підозріння в нахилі до Росії, хоч тоді австрійський уряд загрозила тільки часописна вістка про глибоку збірку на

„руський“ театр у Галичині, заініційована на сьнянським з'їзді в Кронштадті. Зв'язана з цим праця австрійських детективів може пригадувати хіба долю польського театру в Росії до повстання з 1830 р., коли то на припоручення російських Любомирських і Ровненських записували навіть, хто, коли й за що оплескував польських акторів.

Відки й не виходили би спроби русифікації, з кола своїх людей чи чужих, наш театр ніколи їм не піддався наловго, хіба що лиш зазнав тимчасово, щоб небагом знову піднятися згору, чи то завдяки кращому провладі й міцнішим зв'язкам з придніпрянськими артистами чи завдяки тимчасовим кращим політичним констеляціям тай хоч невеликій, а все таки помітній матеріальній допомозі Краєвого Виділу чи вкінці наслідком нових зусиль заінтересувати театром свою суспільність при допомозі преси, оповіщення драматичних конкурсів, притягання до праці визначних музиків і композиторів, а хочби й використання народних здатностей у днях національних свят. Усе це складалося на те, що вже часи від 1874 до 1880 р. а потім від 1882 до 1892 р. представляються нам як дві кращі доби в розвитку нашого театру.

Вже тоді побуджував він до літературної творчості цілий ряд наших письменників з Федьковичем на чолі, збогачував нашу літературу перекладами кращих чужих творів, давав поле до попису таким музикам, як Гуцалевич, таким композиторам, як Лаврівський, Вербицький, Матіук, Воробкевич, спонукував працювати таких майстрів-декораторів, як Корніло Устиянович, а вносячи на сцену народню обстановку й народній одяг, давав почин до нового культу народнього мистецтва, звертаючи на нього увагу чужинців і вимілюючи за порік своїм всяке сміття давніх картинатур-трагедій з їх

Показалась та стаття у числі з 12. п. м., а го-
лою її теза така, що ні одна з двох доріг, вка-
заних першим автором, не веде до цілі. І від се-
го поручає автор пілком іншу дорогу: ані підтри-
мувати український „націоналізм“, який чому-
сьби бачив би пілпору в автозмові (автор видно не
знає, що автозмовіам це для українських націона-
лістів найбільш зневажливе і поборовувана ко-
нцепція), ані асиміляція. Конкретно, автор бере
ні приклад з розпорядків... сербської диктату-
ри, яка монтує „одна югославянський наріч“
виключно доцільними засобами: найкращим
засобом правильності тих засобів є чейше мар-
ксовський атестат... Але цієї дрібнички автор не
дає ні уваги: він захоплюється введенням у
літві латинки (промовчуючи, що це введення
має частинне і паралельне до кирилиці), та за-
значає, що між сербами і хорватами нема ніяких
спільних рівнян. Він рішуче поручає — при-
собо вводити латинку для україн-
ців, — до шкіл і кореспонденції з владою, — а в
літературі поручає польській стороні „ща-
стливо українську мову“ — відповідаючи на ті
українські писма, латинкою писані... по
писани.

юром п'ястєв і ваїзности, та оживляючи історичною драмою національну традицію героїзму.

І все це було неосіненою заслугою того
самого актора, що у вічних мандрах складав
як жертвеннику національної культури всю
свою працю, цілий свій талант, разом зі своїми
завданнями й вічною журбою про непевне завтра
посвятив своїй сім'ї.

Прикро нам згадувати це нині в 70-ліття
смерті важкої праці нашої театральної дру-
жини, приносячи і нині їй лиш один покій в по-
морі. Ажж бо так само прикро було говорити
про це вже в 1889 і 1914 р., в 25-ліття і в 50-
ліття заснування нашого театру. Як перші ви-
ступили, його в 1864 р. ось тут у нашій ненашій
дні, так і рба згадамі ювілеї доводилося нам
плекувати під чужими крівлями. Правда, по-
станову дати своему театрові свій власний бу-
дик в Лисові, а своему акторові належну за-
безпечку життя, постановку з 1864 р., повторили
простою тем ділі, а навіть більше разів, ніж
дні. Правда, були вже й почини для виконан-
ня цієї постанови, поважні почини з 1892 р. Бу-
ли й ідеї, висловлені в 1904 р. словами ду-
хи поважного нашого діяча, кінцеюми в сто-
рону противників нашого театру: „Отже рба
жити, що поставимо театр і без вас!“ Були й
протести того всього у заклану нашої теа-
тральної дружини до української суспільності
з 1907 р. Були... Колиж не так складалося, як бе-
зладно, дна тут хіба нашої долі. Та узямо на-
до, що вона подобріє. Нехайже новою поста-
новкою нашої суспільності, а разже новою при-
такую данної постанови буде сьогоднішнє на-
ше свято. Будуймо наш театр, будуймо, хр-м
нашої культури! Але й забезпечуємо слуг Асти
нашими силами. До 75-ліття Театру! Наш
маму незалежний...

сам
пере

**Біле 6' для варити
бодай 15 хвилин!**

Тепер
також у
практичних
малих
пачках

Український хліборобський ліцей.

Пригадуючи спробу за часів братів Грабських
рушити з мертвої точки університетську справу.

за короткий час (!) властись напетню (!) доворот
ній Польщі привернути на своїх цілленно-
східних „кресах“ назад стан зперед розподілу
Польщі, себто панування серед русинів пасади
„генсе рутенус — націоне польонус“. Тільки
треба поставити собі ясно цілі. І змагати до неї
вмідо, енергійно і послідовно“.

І чи не скандалить себе редакція поважного часопису, друкуючи такі капітальні зурниці?!

автор каже, що тепер уряд робить другу спробу, цим разом у ділянці хліборобської освіти.

„Українські хлібороби-експерти дали міністерству освіти дуже багато вартісного інформаційного матеріалу і дуже багато річової аргументації, яка здебільша переконувала. Фундаменти нової школи сцментувала польська добра воля й українська річовість. Гадаю, що це дуже добре вразило про тривістість тієї школи“.

Рішуче твердить автор, що остання постановка уряду не має нічого спільного з виступом міністра Бена, при чому покликнується на факт, що дотичне рішення було прийняте ще вчасі, коли не було ще гадки про плани женецького виступу. П. Ст. Лось бачить у факті креування у прайвської хайбороської школи, považку спроби польської конструктивної політики у шкільній діяльності".

Як видно зі статті, п. Ст. Лось добре поінформований про всі річкові подобиці цієї сараки.

Чи перед, чи після катару?

КУПУЄМО

кальоші

і дощевики

3⁵⁰ 3⁹⁰

4' 5'

De-Ja

Завжди перед!

Можна дістати у всіх філіях і заступництвах.

Вбивники короля членами терористичної організації.

ПАРИЖ, 13. 10. ПАТ. Слідство виявило, що атентат на короля виконали члени терористичної югославянської організації та що в атентаті брало участь кілька осіб. Тому югославянська поліція та інших держав шукає за спільниками атентатчика. Коло Парижа французька поліція легітимувала два дні всіх прохожих та іздів. Поліція шукає за втікачем, який утік жандармові у Фонтенебльо підчас перевірювання його паспорта.

Арештовані Бенеш і Новак призналися, що є членами терористичної югославянської організації Перебіча та що їхні паспортні фальшиві. Бенеш, який називається Іван Райчіч, зізнався, що паспорт дістав у Парижі від Сербюта, Новак у Ціріху від Ганса Петіта. До Анмас у Савої приїхав інспектор югославянської поліції та устигнув, що Бенеш це дуже небезпечний член терористичної організації і відокрав під час атентату полю шефа та інструктора.

«Парі Соар» подає вістку, що Бельш і Нолан на кілька днів перед атентатом мали нараду в Мінхені з одним провідником терористичної організації. Від нього дістали вони наказ їхати до Цюриху, де вручили їм більшу кількість грошей і просять їхати до Парижа. В Парижі ждали на них три тижні, члени організації і відвезли їх до Фонтенебльо. Тут мали дістати

дальші вказівки. В Парижі мешкали в готелю з убивником короля Келеменом. Бенеш володіє добре португальською мовою, бо деякий час був активним членом хорватських організацій у південній Америці.

Револьюціонер, який утік з Фонтенебльо і за яким розбивається французька поліція мав декілька прізвиськ, а саме: Наліс, Тіксмір, Мальзія і Хальмі. Минулої ночі в лісі коло Фонтенебльо зустріли чоловіка, подібного до вітрика. Поліція з нею почала розшуки, але без ніякого успіху.

„Парі-Мілі“ повідомляє, що в Загребі живе коло 20 родин Келеменів, але ніхто з них не пізнає на фотографіях, розміщених у часописах, убивника короля.

ПРИЗНАЛИСЯ ДО ВИНН.

Арештовані співмишки Венеш і Новак, перехоплені підземним слідством ніч ранку до вечора зізнали, що брали участь в атентаті. Новак признався, що в 1904 р. уродився в Югославії і називається Песпішіль. Мешкав у Будапешті. Сузи у Югославії засудили його позачасно на кару смерті за участь у вбивствах кількох поліцаїв та директора єдиного щоденника. Песпішіль утік з Югославії до Австрії, звідти на Малайшину й опинився у табірні хрватів.

Реформацькі пігулки ЧЕРНЕЦЬ

з маркою (Zakonnik)
регулюють шлунок, хоронять від тер-
пін печінки, надірної опасистости.
паморон, дагодять гемороїди і при-
нахв'ї до обстоуки і лагідний про-
чищуємий засобом. Вживати 1 до 2
пігулок на ніч. 31/69 25—?

ських емігрантів недалеко кордону Югославії. В таборі група хорватських емігрантів рішила вбити короля Олександра і визначила стрічу в Мінхені, де дійсно зішлася трох змовників. З Мінхену поїхали до Ціріху, де недалеко двірця зустрілися з двома іншими змовниками, між якими був теж Келемен чи пак Сук. З Ціріху виїхала ціла п'ятка до Льовзани, а звідти до Парижа. Змовники побоювалися висісти в Парижі і поїхали до Фонтенебльо, а звідси до Парижа. Тут поділилися на групи. Новак і Хальмі замешкали в готелю Пале д' Орсе, два інші в готелю Регіна. З Парижа Сук і Хальмі поїхали до Марселя. Новак з Венешом залишилися у Парижі. Коли він дівітався про вбивство короля, виїхав негайно до Євієн і намагався втекти до Швейцарії. Новак-Поспішіль признався, що був би вбив короля, якби атентат не вдавсь. Знав, що наразе своє життя, але свій обов'язок супроти терористичної організації був би виконав. Арештовані будуть відповідати за співучасть у вбивстві.

ДЕМОНСТРАЦІЇ ПРОТИ ІТАЛІЇ. ЧЕХОСЛОВАЧНИНИ І ХОРВАТІВ.

БІЛГОРОД, 13. 10. ПАТ. Вчора відбулися в кількох містах знову демонстрації проти Італії. В Люблянці юрба побилла Італійського консуля. В Сараєві демонстрували проти хорватів, католиків. Кружляють погослоски, що юрба вибила теж нікиа у чехословацькому консуляті. В місті Осієку знишила юрба кілька життєвських крамниць. Жандармерія привернула лад.

Нова Аптика

мр. К. Стечковської

ВІДКРИТА

при вул. св. Зофії ч. 26

телефон 80-18.

АПТИКА ЧИННА В ДЕНЬ І В НОЧІ. 357 2—2

ДІЙДЕ ДО МІЖНАРОДНОГО КОНФЛІКТУ?

Мадяри зорганізували атентат?

БУДАПЕШТ, 13. 10. ПАТ. Агенція Апаса повідомляє, що поліція в Будапешті, поінформована про зізнання Новака-Поспішіля, почала слідство на Мадярщині.

ЖЕНЕВА, 13. 10. ПАТ. „Журналь де Насіон“ гостро виступив проти Мадярщини. Зізнання співників Келемена перемінли трагедію у Марселі в міжнародний конфлікт. Тепер буде тяжко малярському урядові скинути зі себе відповідальність, бо виявилось, що на Мадярщині в Янка Пушта був табор хорватських емігрантів, де перебували співники атентатчиків. Вони дістали теж малярські пашпорти. Світ стоїть перед новим міжнародним злочинством. Атентат викликав марево війни. Годі домагатися від Югославії, щоб дивилася крізь пальці на злочин, підготований у сусідній державі. Якби в 1934 р. обставини були подібні до 1914 р., годі було би оминувти війни. На щастя існує Ліга Націй, яка може і мусить інтервенувати для вдержання миру.

Правдиво гартне срібло

ФАБРИКА СРІБНИХ ВИРІБІВ

Д. Л. Найман

Львів, Кохановського ч. 21.

(Рік осн. 1890). — Тел. 6-74

Можна дістати у всіх близьких ювілейських магазинах в цілм краю. 3/3 3—30

ПОДРОБИЦІ ЗІЗНАНЬ СПІЛЬНИКІВ.

ЖЕНЕВА, 13. 10. ПАТ. „Журналь де Насіон“ подає подробиці слідства в Анмас. Бенеш-Райчич і Новак-Поспішіль призналися, що перебували в таборі хорватських емігрантів на Мадярщині в Янка Пушта. З початком серпня ч. р. дістали приказ виїхати до Нейканіча, а при кінці серпня вже з малярськими пашпортами дістали приказ виїхати до Ціріху, де ждав на них провідник. Бенеш дістав пашпорт на прізвище Йосифа Севера, Новак на прізвище Інгвара Унгара з Будапешту, Келемен на прізвище Сука з Брна Моравського. Четвертий дістав пашпорт на прізвище Бомбая з Фіоме. З Ціріху їхав зі співниками провідник до Льовзани, де відобрав їм малярські пашпорти і дав їм фальшиві чеські пашпорти.

МОБІЛІЗАЦІЯ ТРЬОХ РІЧНИКІВ.

БІЛГОРОД, 13. 10. ПАТ. Кружляють погослоски, що до зброї покличуть три річники старшин резерви.

ВЖЕ надійшли до Галицького Ма-
газину Новини, Галицька 13.
найновіші матеріали на сезон осінній
і зимовий — по цінах найнижчих.

ЧИСТКА В ПОЛІЦІЇ.

ПАРИЖ, 13. 10. ПАТ. В понеділок відбу-
ється засідання ради міністрів, на якому ви-
святять кари для поліції за вбивство короля. Се-
ред поліції переведуть основну чистку. Наз-
нуть начальників поліції у Марселі і керівників
центральної урядів безпеки.

ПЕРЕД ЗМІНОЮ УРЯДУ.

ПАРИЖ, 13. 10. ПАТ. Внаслідок димії мі-
ністра Саро та необхідного призначення міні-
стра закордонних справ на місце мін. Барту
уряд подається до димії.

„Журналь де Деба“ запевнює, що ко-
лишній міністр закордонних справ, тоді по-
каже до керми міністерством закордонних справ
одного з амбасадорів. Тоді амбасадор підпи-
сав імені. Політичні кола сподіються, що внаслідок
зближення між Францією та Італією і намаг-
ання налагодити приязні взаємини між Італією та
Югославією, кандидатом на керівництво міні-
стерством закордонних справ буде мабуть ам-
басадор, який відіграв велику роль у справах
східної Європи.

ДЕМАРШ ЮГОСЛАВЯНСЬКОГО УРЯДУ В РИМІ.

ЛЬОНДОН, 13. X. ПАТ. Агенція Рейтера по-
відомляє з Білгороду, що югославянський уряд
зробив демарш у Римі з приводу неприхиль-
них коментарів Італійського радія про внутрі-
шні положення в Югославії. Італійське радіо
запевняло, що в Югославії дійде незабаром до
заворушень, себто до домашньої війни.

ПОХОРОНИ

вляштовує найкраще по цінах найдешевших

БРАТСЬКЕ

ПОХОРОННЕ

ЗАВЕДЕННЯ

„ХАРІС“

Львів, — вул. КОРНЯКТІВ ч. 3, (В НАРОДИН ДІМ)

Все похоронне приладдя на складі. — Експлуатація та перевози власним санітарним автотом

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 15. ЖОВТНЯ 1934.

МИХАЙЛО ОСТРОВЕРХА.

3)

Флоренція.

(Із подорожнього записника.)

Я в церкві Санта Марія Новелла. Будова її з
XIII. віку, а фасада, архітекта Л. Б. Альбертія,
з першої пол. XV. в. Пречудові головні двері: в
їх арці душа прибирає форми цієї соняшної
грані.

Праворуч, у церкві, в глибині великий образ
кноти Чімабуе Малонна дел Ручелла.

Ліворуч великі фрески Рай і Отришнин Суд
— Оркані.

В головному престолі пребитато фрески Гір-
лянда. Деякі фрески Філіппіна Ліппі сірим ми-
нулим визирають зі стін.

Світло в церкві як і в соборі і в Санта Кроче,
ба з округлих вікон вітра.

На майдані, перед церквою С. Марія напроти
церкви портики, легкі, ренесансони, а над ними
медальони святих — терракота Делла Роббія.
Взагалі Флоренцію без родини мистців у терра-
котті Делла Роббія важко собі уявити.

Вечір. Година пізня. Майдан дель Сініорія
залита тиша, самота. Грізно могутні зі стрі-
кою вежом Палата Сініорія (1294. р.) Сіріє ка-
мінь, який оживають рогишкі вікна. У цій сіроті
камня, яку ви бачите і у фасаді, і в палаті Піт-
ті, відчуваєте оту грізну силу, що криваво пану-
вала в часах ренесансу. Во мармору не бракувало
флорентійцям. Та мармор це низка пещеної
нігоди, вибальності, а то й розвінченості. Сі-
рий камінь, який інколи висає брилою рапто-
во в муру (палата Пітті, архітектура Брунеллес-
ка), це вираз потуги, просто невблаганної сили,
якою дихають груди Давида Мікельанджеля, зло-
чинці, швайголови Анарія дель Кастанія. І ви в
цій пізновечірній тиші чуєте лиш натуру мов-
чазної сили Давида, перед якою тремтить тиша,
по неосвітлених накутках ховається самота. Да-

леко, на бездонно темному небі тремтять зорі. В
вищі церкві Орсамікеле бундючно глядять на
вас св. Юрій Донателла. І до його щиту пригор-
тається тиша, в його броне відблискує світло ву-
лиці, яке цикає у красі очей Малонни, з тисяч-
трьохсотих років, на розі, напроти Орсамікеле.

Зранку, коли сонце стрімголов летіло з бла-
киті, щоб, приривавшись у портики, арки, в му-
анку марморів, вийти на місто, — я приспіненою
ходою ішов у напрямі церкви Сан Лйоренцо. По
дорозі зустрічаю багато флорентинців, які в кри-
кливій червоній, зеленій одязі, їдуть на роверах.
Хлопчиська торгають наголовки шоловників, про
приїзд Літвінова до Риму: він тоді починає за-
кладати на європейських державних мужів золоті
тосійні удечки, щоб їх осідлати.

Сонце промінням, мов зубами, міцно зачіпи-
лося за сірий камінь фасади Сан Лйоренцо. В се-
редині церкви — просторий, широко стрункий,
живий ритм Брунеллеска. Баня, мов радість до-
брої душі, що адімається соняшно в простори.

З творів малярства, лиш найважливіші ага-
даю, ліворуч св. Броним Гірлянда. Напроти
нього образ Благовіщення Фра Філіппі Ліппі: цей
до того захоплювався архітектурою Брунеллес-
ка, що кращого таа й не міг найти для Малонни
й ангола, який крильми оживає ще більше ці
пружко чисті арки.

Врешті переходите до тієї ославленої каплі-
ці Медічі, чи, як теж звуть її, Салестія Нуова.
Будував її теж Брунеллеско. В тут гроби двох
Медічів, один із них славний володар Флорен-
ції Лйоренцо іль Маніфіко Медічі, за часів якого
ренесанс сягнув найвищої вершечку свого роз-
витку. Тут у цій каплиці бачимо славні різьби
Мікельанджеля: сидять погості двох Медічів і
адегоричні на гробах постаті. Та чоловіка постать,
яка каже: Тихо, лиш меле в супокою!, скільки,
яка глибина в ній того песимістичного супокою,
філософії. При цій постаті приходить на думку
й Адам Мікельанджеля в Сикстинській Каплиці
на стелі. Навіщо кличеш мене до життя? — вира-

зом очей, рухом тіла каже Адам до Творця. Так
уже воно буває: Мікельанджелью, якого твор-
ця, глядючи на них, прокидають у нас силу та охоту
до життя, ми відчуваємо, як наші груди сповна-
ються великістю і шириною життя, — сам ми-
тець підходив до тієї творчості з песимізмом, з
важким докором.

Так само і постать жінки — Сон — чи та дрі-
га — Світанок — коли їх побачите, все життя
їх чутимете в душі.

Тут, у цій каплиці, Брунеллескі і Мікель-
анджель стоять поруч себе, оба великі оба озо-
гіди.

Виходите на світ. Виразно чуєте, що сонце з
дивною жалобою припадає до вас: чаче в мене то-
че милуватися багатством колірів Італійського
ренесансу, якими ви напоїли вашу душу.

Іду адовж берега Арно. Сідаю на мур і мислю.
Легко адивляюся в пружкі хвилі річки. Незадов-
го помічаю якусь придорожню каплицю. Підхожу
до неї ближче. В ній, за великим склом, обра-
„Зложення з хреста“. Твір Д. Гірлянда. Дуже
ете: Га, на це, щоб у придорожній каплиці, на
звичайній вулиці „Ліжго дель Мура ді С. Ром“,
був твір мистця ренесансу таї такого як Гірля-
нда, може собі дозволити лише Флоренція. Ін-
ші міста, хоч які багаті в пречудові музеї, як у
Міляно Брава, не мають ні одного твору цього
мистця. І то тут, у Флоренції, у кількох місцях
побачите виставлені в привуличних каплицях
твори райного ренесансу, не кажучи вже про до-
брі копії, вміщені в мурах домі.

Коли сонце коверзливо стало пригладити
горбам Фієзоле, я пішов іше в напрямку церкви
Марія дель Карміне. Тут можна оглянути твори
флорентійського мистця, що, після Діотта, по-
чав отой золотий ренесанс, Малаччіо (1401-1425).
Коротко жив, але велике діло виконав, поставив
ши мистецтво віч-на-віч природи, людини. Не за-
ремне всі великі мистці ренесансу всі, навіть і
Мікельанджелью, ходили до Санта Марія дель
Карміне і студіювали фрески Малаччіо.

(Далі буде.)

Опівнічні продажі — флякелі на біллі 0-65, каталіні 120, штрукси і баржини за базарні ціни у **БЛАВАТНОМУ БАЗАРІ** у Львові, вулиця Боміні 4-17.

ТАЄМНИЧА ЖІНКА.

Французська поліція ствердила, що змовник, який вдерся до замку в молодцю гарною жінкою, яка приїхала в неділю 7. жовтня ц. р. до Ек-с-Прованс. Власникові готелю заявив, що називається Марія Вождрок і є чешкою. Невдома жінка привезла зі собою чотири кулі, з яких — здогадується поліція — була мря для Келеменів.

АРЕШТУВАЛИ ПРОВІДНИКА ХОРВАТСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.

ПАРИЖ, 13. X. ПАТ. Поліції вдалося арештувати адвоката д-ра Павеліча, провідника хорватської терористичної організації. Поліція вийшла при ревізії акційки терористичної організації.

ДАЛЬШІ АРЕШТУВАННЯ.

ПАРИЖ, 13. X. ПАТ. у Шамбері поліція арештувала 36-літнього хорвата, громадянина Австрії, під замітом співучасті в убивстві. А-рештований заповняє, що до Франції приїхав на відпочинок. Крім того в Доне поліція арештувала ще двох людей теж під замітом співучасті в убивстві.

БЕНЕШ ПОТВЕРДЖУЄ ЗІЗНАННЯ СПІЛЬНИКА.

ВАРШАВА, 13. X. ПАТ. З Анмас повідомляють, що Бенеш-Райчич підтвердив зізнання Новика-Поспішля.

ВИТАЮТЬ ЗІ ЗАХОПЛЕННЯМ МОЛОДОГО КОРОЛЯ.

БІЛГОРОД, 13. X. ПАТ. Вчора ввечері приїхав до Югославії малолітній король Петро II. у свою матір королевою Марією. Непроглядні миси народу уладили королеву Петрові II і королеву Марію велику овацію на прикордонній станції, опісля в Люблін.

Короля Петра II. виставляють у Білгороді 100-тисячна юрба, регенційна рада, уряд, вище духовенство з патріархом Варнавою.

ФУТРА жіночі від золотих 165 найелегантніші тільки в **АПІСДОРФА** Львів, Рутівського 21. в брамі — першорядна фактова робітня 26/81

Бої в Іспанії.

ТЕЛЕФОНІЧНА КОМУНІКАЦІЯ З ІСПАНІЄЮ ПЕРЕРВАНА.

МАДРИД, 19. X. ПАТ. Оголошено заборону розмовляти телефонічно зі закордоном.

ЛОНДОН, 13. X. ПАТ. З Мадриду повідомляють, що урядові війська здобули при допомозі бомбардувальних літаків місто Овідео, головний осідок повстанців. Тепер наступають на білгородський дрівець, який ще залишився в руках повстанців.

БАРСЕЛЬОНА, 13. X. ПАТ. Воєнний суд засудив 12 осіб на довічну тюрму за наступ на цивільну гвардію.

Бомбардувальні літаки заатакували поїзд і вантажні самоходи з повстанцями. В Хіхон та О-вілло воєнні суди судять уже повстанців. Втрати повстанців у боях з урядовими військами дуже великі.

14 дешевих днів

30% знижка цін

за всілякі блаватні і вовняні товари

Для прикладу ціна:

Сиріва	0-60	Сиріва	0-55
Джиза на підтанці	0-75	Джиза на підтанці	0-65
Велір на сорочці	1-10	Велір на сорочці	0-80
Попеліна на сорочці	1-50	Попеліна на сорочці	1-30
Хустини до носа	1-75	Хустини до носа	0-15
Вафля ручники	1-80	Вафля ручники	0-30
Купелі ручники	1-80	Купелі ручники	0-60
Повітки	2-50	Повітки	2-00
Кили і обрус	1-70	Кили і обрус	2-75
Піддівки до ковдри	6-10	Піддівки до ковдри	4-90
Позитки на прост.	5-50	Позитки на прост.	1-25
Сатинові ковдри	5-10	Сатинові ковдри	9-00
	0-35		—

Великий вибір найновіших вовняних матеріалів на суку костюми і пляжі по найнижчих цінах.

ГЛАГОЛ: При закупівлі товарів від 5 зол. даром білет до кін Палацу, Аполоні Атланти і інших.

Галицький Магазин Новин у Львові, галицька 15

Назубний камінь треба усувати завчасу.

Назубний камінь спричинює багато недуг, — а можна легко від нього остерегтись, коли будемо чистити зуби Кальодонтом.

Кальодонт є одинокою у Польщі — пастою до зубів, що має Сульфорицинолеат на підставі д-ра Бройніліха. Завдяки цьому препаратові усуває він назубний камінь і не дає йому на ново творитись.

KALODONT

Усуває назубний камінь

Ювілейна вистава у 70-ліття нашого театру.

Коли ювілейна вистава в 70-літні роковини існування галицького театру мала наші публіці пригадати ті давні часи, коли наш театр бився між циганськими злиднями і побутовим репертуаром, то вона вдалась напротуд. Учорашня публіка відкопала із дна своїх споминів якісь призабуті зворушення і напевне вертаючися додому не пробувала їх переаналізувати.

Більшість глядачів не знає напевне і досі, що ювілейну виставу, зорганізоваву „Союзом Діа-чів Українського Театру. Мистецтва“ у Львові вела на свої плечі тільки труп одного нашого театру „Театру ім. Тобілевича“ і то саме тоді, коли цей театр переходить велику кризу. Грала те, що могли, такими силами, які були. З цього погляду дали теж усе, що могли найкраще, бо справді важко було домагається від трупи без передових артистів чогось більше.

Попередило спеняну виставу вступне слово д-ра В. Щурата, яке друкуємо на іншому місці. Спеняну перерібку Квітчині „Марусі“ ви-брали на спомин першої галицької театральної вистави. Якби великий режисер з великими ан-трами хотів був відтворити цю виставу в тіл формі, як вона колись виглядала, то мабуть не вдалось би їм зробити це найліпше і більше по-ам-аторському. Це був такий бліднесенький образ-чок, що нагадував витерті старі ілюстрації з прагдінних книжок. Маруся ледви жила; не мож-на було вірити у те, що закохалась уперше, тим більше, коли з любовного горя сіла за миску попоїсти.

Не краще було з Грицем. Не було кому грати Гриця, а на безсмертну Марусю попрахали в ос-тавній хвилині Софію Стадникову теж не відомо на чий місце. Маруся у „Грицю“ взагалі не іс-тувала. Зате в „Запорожці за Дунаєм“ мала Стаднікова свій величезний успіх. Неодні мі-лі раа заздро передумувати ту велику правду, що артистки на сцені вміють не старітись. Якби грамофонові цівка була зберегла теж колишній голос Рубчака, то могли ми на мить мати вражі-ня, що бачимо „Запорожця за Дунаєм“ у фата-моргані, або зате той промінь світла, що ман-друє з деяких зір на землю 20 літ і більше.

М. Бендаль — дуже добрий Хома у „Гриці“ теж мусів грати аж дві ролі, так само, як артист-ка, що грала дві мамі, зовсім пересічно, без од-ної риси „характеру“.

Крім трьох дій із цих трьох пєс нашого тра-диційного побутового репертуару втягнули до програми ще дві деклямації. Власницький багато-кращий автор, ніж декляматор і не мав у чому виявити свого таланту. Кілька строф поезії С. Чарнецького „На сцені Гриць конав“, поезії зов-сім ліричної, майже інтимної, не дали теж нагоди Кривішкі показати, як вона рме деклямувати.

Були оплески і святочний настрій публіка це бу-ла та адия „ювілейна“ річ, на яку більшість

прийшла поглянути. Програма не давала ні істо-ричного огляду нашого театру ні образу теперіш-нього його стану ні одного зразка мистецького зусилля. Уявляємо собі, що впр. досить було одної дії з одної побутової пєси; на другу повин-на була піти бодай одна Карпенка-Карого, на третю одна Винниченка, або одна якась така су-часна, що дозволила б двома-трьма нашим справ-жнім артистам дати міру нашого театрального мистецтва.

До ювілейної вистави треба було безумовно притягнути наші найкращі сили з усіх наших труп, може й оперових співаків, розкинутих по-чужих сценах. Кожного могло вразити впр. таке-дивне явище, що на такий вечір не запросили од-ного із наших найбільше заслужених організо-рів галицького театру дир. П. Отадника, людину чималих заслуг і неменшого досвіду. Він напевне був би звернув режисерам цієї вистави увагу, що деклямації артистів у сальоновім одязі не мож-на „пускати“ на середині сільської хати, тільки треба їх вивести на тлі спущеної завіси, або, що не личить у сільській хаті лишати на стіні поль-ську ікону св. Юзефа.

Характеристична риса таких наших ювілей-них свят: установи та товариства, яких представ-ники підписали у почеснім комітеті, прислали на такий вечір красномовно-нудні привіти та те-леграми замість допомогти в організації самого свята. Але ті, яких запросили, щоб скріпили своїм авторитетом повагу 70-літнього ювілею, не знали нічого: які сили виступають і як зумі-ють вони виконати програму для більшости теж невідому. Навіть ті, що самохітно булиб допомог-ли такий виставі, не мали ні часу ні змоги щоне-будь оміняти. Все пішло по лінії найменшого опору, складалося швидко одним білим театраль-ним трупом, яку запросив до Львова на дві ви-стави „Союз Діахів Українського Театрального Мистецтва“. Організація була така, що до II

Повакаційний квадрімєстр.

Не всі адять собі справу з того, що мізіони лю-дей не обчислюють часу на пори року, чвертьріччя або семестри, але на чотирімісячні періоди, які можна назвати квадрімєстрами.

Ті періоди падаються на ретинні класові льот-рій, яких є три річно, і кожна з них триває і місяці. Саме 18. п. м. починається такий інованційний квадрім-єстр — перше татнення 1-ої класи 31-ої льотерії. Це сензація для гравців, бо в тій льотерії побіль-шено свільність виграшів і то дуже значно (на більше 27 тисяч) як також шанси виграшів. В самій першій класі свільність виграшів побільшено на 4.000, так, що разом їх є 16.000. Головна виграша цієї класи залиша-ється як давніше у висоті 100.000 зол. Також і ціна льоту (10 зол. за четвєртину) та сама. Лише треба поспішитись з купном льоту, бо не лише може втечи сто тисяч, але й насидіти, потім у січні теж і мізлон.

участі не запросили навіть тих двох товаришів, що найбільше цікавилися розвитком нашого драматичного мистецтва і могли були найбільше допомогти для збагачення сцени: — не запросили ні „Кооперативу Український Театр“, ані „Т-ва письменників і журналістів“.

„ЗАЛІЗНА ОСТРОГА“ — музична комедія на 3 дії з життя УСС, лібретто: Л. Лісевич і А. Курляндик, музика: М. Гайворонський. В 70-ліття українського театру вибрав Союз Дітячів Українського Театрального Мистецтва саме „Залізну Острогу“ на репрезентативну виставу. Рахували на касовий успіх і не перерахувалися: зала Театру Річнородностей була повна. Виотавляв комедію Театр Тобілевича в середу 11. а. м. Потягнула людей на цю виставу не так цікавість, як добре арозумілий сентимент до нашої нещасливої минулої, яке ось на очах переходить у легенду.

Українські Січові Стрілці! Оскільки з тією назвою зв'язані надії, спомини, пісень і літературних творів! Нарід, якого військова традиція делови блимала в темряві століть, діждався у 1914. р. свого війська (дарма, що невеличкого, дарма, що в алупі з австрійською армією і — дарма, що „Вісті“ його за українське не признають!). З тієї хвилини військова традиція отає не тільки живою, але й плодотворною. Без 1914. р. не було б 1918., а без цих двох років величезного поступу нації.

Тому УСС-ам так дорожить наш загаль і тому стільки любови до всього, що нагадує оцей „довчок невеличок“.

Доказом цього були ясні оплески, які залунали вже при появі стрілецьких олівстрів на сцені. Перший раз це йшла пєса про Острівців, а напевно не останній. Усууси — маю враження — дають стільки вдячного матеріалу для драматурга, що... тільки дай Боже драматургів!..

„Залізна Острога“. Назва комедії пішла від Лицарського ордену, який постав у 1918 році серед Усуусів. Назва дуже атракційна, має свою традицію, але до комедії, яку ми вчора бачили, ніяк не підходить. Далеко лініше відповідало б тут назва: „Стрілецьке кохання“, бо всі три дії Острівці (без ріжниця рані) кохають і закохують у собі. Лицарство Залізної Остроги виступає тільки на самім початку першої дії і на самім кінці третьої. З немов декорацією до решти комедії і темою кількох речей у піснях комедії.

Я завдав собі труда і перевів принагідний публіцист між знайомими, тому я спізнився на один день з рецензією. Після того я нерішечий: писати так, як про це думаю я і люди, що мають якесь відношення до літератури, чи так, як про це думають пересічні глядачі.

Фактом є, що на десять пересічних глядачів вісім хвалило „Залізну Острогу“, а на десять музиків, мalarів, літератів і редакторів вісім ганило.

На мою думку „Залізна Острога“ має дві засадничі хибі: фабулу і типи. Фабула примітивна, нецікава, неінтригуюча. Глядач не стежить за розвитком акції, бо автори не амушують його до цього. Коли мова про типи, то маю на думці старшин, а в першу чергу стрілкинів, які вийшли зовсім не підхлібно. Усууси існували тому двадцять літ, навіть ще тому п'ятнадцять літ, тому сучасний автор не може з їх побутом так довільно поводитися, як з княжим, козацьким, чи хоч би з „Народньою Гвардією“ з 1848. р. А автори „З. О.“ попустили зі стрілецьким побутом занадто свободню. Колибі зі стрілецького життя було більше пєс, це ще не так разило. Але „Залізна Острога“ одинока! Жінки, які служили в рядах УСС, не будуть влячні авторам за ці дві стрілкині, що через три дії зітхають, обіймаються і заглядують за хлопцями. Наскільки більше правдивим і далеко цікавішим був би тип стрілкині, яка нехтує коханням, не терпить компліментів і хоче бути тільки воємком. Острівські старшини теж не вийшли ліпше. Де не стрінуть своїх товаришів оброби — освідчуються і лізуть цілуватися.

Головна постать комедії — легендарний Цяпка-Своропал вийшов нерелевно — не тільки з липи актора який до цієї ролі не підходив. Четар Дарина — роля така, що навіть п-ні Бенцалева не могла її оживити. Те саме можна сказати і про поручника Жмайла. П. Бенцаль робив, що міг.

До влатніших літературно типів належить хорузжий від кінноти і санітарка. Тому п-ні Лепська і п. Нікітін багато причинилися до доброго настрою публіки. Чура поручника Жмайла теж добрий, а п. Яковлів, який грав цю ролю, виявлявся з неї прекрасно.

З поодиноких сцен найліпші: початок другої дії і початок третьої. Стрілці підхоплені добре, сцена в окопах жива і весела. Те саме можна сказати і про сцену в кінці, де врешті виступають „шівелі“ дівчата. Аж дещо, що любовні запліяти вже не йдуть на адресу стрілкинів.

„Залізна Острога“ була виставлена доволно, темпо живе, що у великій мірі помогло пєсі. Тільки декорація третього акту невідповідна. Розпалена хата пилить враження фронту, а не далекого заплія.

Чув я такий голос: „Залізна Острога“ спонукає нещадно написати ліпшу пєсу з життя УСС“. Коли це справдиться, то Союз Дітячів Українського Театрального Мистецтва добре зробив, що виставив „Залізну Острогу“ в 70-ліття українського театру.

Роман Купчинський.

Нині у Великій Театрі
год. 3:30 **„Я переміг крізу“** Останній раз
П. Вульпоса.
год. 7:30 Передостанній раз **„Мархолт“**
Л. Каспровича.

61 раз Нині
у Театрі Річнородностей
незрівняний **„Товаріщ“** Дедала
джерело веселости та гумору.

Нова президія союзу большевицьких письменників на Україні.

Президія большевицьких письменників на Україні уконституувалася так: І. Кулик — голова; І. Микитенко — заступник голови і керманіч театрального відділу; П. Панч — другий заступник голови і керманіч літературного фонду; І. Кириленко — відповідальний секретар і керманіч літературної преси; С. Шулак — критик; О. Копиленко — збіжча література; І. Фефер і П. Тичина — література народів УСРР; Я. Гороский та А. Голошко — референти літератури, присвяченої обороні держави; І. Ле — праця з молодими письменниками.

„Наталка Полтавка“ на фільмі.

Київська фільмова виробля підготовляє на 1935 р. звукову фільму п. н. „Наталка Полтавка“.

Радек про закордонну політику Польщі.

БОРІТЬСЯ ПРОТИ ФРАНЦІЇ.

Совітський журналіст Радек оголосив у „Большевику“ статтю, що характеризує закордонну політику поодиноких держав у зв'язку зі вступленням Совітів до Ліги Націй. Автор кепкує із заяв делегатів Португалії та Швейцарії й висміює ті часописи, які думали, що Совіти після вступлення до Ліги „поправлять свої обичаї та вичернуть світової революції“.

Опісля Радек займається польською політикою, присвячуючи особливу увагу польсько-німецьким взаєминам. Німецька східна програма має на меті або знищити Польщу або втягнути її у сферу німецьких впливів. Щоби розбити польсько-французький союз, Німеччина зрєклася поборюючи претензії до Поморя. В Польщі відбуваються процеси, які ставлять під знаком питання польську політику з останніх двох років. Після пакту про нейтретію між Совітами і Німеччиною польська дипломатія, думаючи, що змінилася свої позиції, почала зловувати великодержавне становище, спрямову-

ючи боротьбу перш усього проти союзиної Франції.

Автор наводить відгомні останніх посуень Польщі на терені міжнародної політики у закордонній пресі та полеміку, яка розвинулася у французькій пресі про польські справи. Автор звертає увагу, що як взаємини з Польщею будуть далі загострюватися, Польща буде приєволенз шукати опєрта в Німеччині, а це потягнуло би за собою залежність польської політики від Берліна. Німецька преса на думку автора вірить в можливість втягнути Польщу в орбіту німецьких впливів і має намір, що досягти весті спільну польсько-німецьку політику на сході, затє польська преса заперечує, що ті надії безосновні та що Польща хоче тільки здсбуні рівноправність супроти Франції та інших держав. Будуччи це покаже, — пише автор — яке є справжнє значіння змін що відбуваються в польській політиці.

Уживайте лише

знаменитої цигорії „ЛУНА“
здорової підмінки кави „ПРАЖИЇ“
і зернистої „СОЛОДОВОЇ кави ЛУНА“
виробів української кооперативної фабрики
„Суспільний Промисл“ Львів XV.
Червоно 2. тел. 47

Д-Р ІВАН ДОВБУШ

львівський лікар, що помер несподівано у розквіті своїх фізичних сил у 34 р. життя, належав до незвичайно цінних наших громадян, що у своїй праці могли би бути зразком для товаришів у своїй професії і для нещадного лікаря. Проживав він зранку до ночі. Крім своїх фахових обов'язків по шпиталях, в українській академічній гімназії, в ординаційних годинах дома присвячував він чимало часу громадській, науковій і філантропійній праці. Як член Українського Лікарського Товариства дає у нього не один реферат, безкорисно працював при Технічній Порадні „Рідної Школи“ оглядаючи діти, а головню співня з помічю всім нездоровим, що потребували негайної лікарської радки.

І. Довбуш був людиною кришталового характеру і незвичайно чутливого серця. Мав найкращі прикмети лікаря: ніжність, м'якість, безпосередню теплоту і безкорисність, що вливалася на пацієнтів, краще ніж ліки. Це був справжній філантроп, якому зовсім не залежало на тому, щоб хтонебудь знав про його гуманітарну працю, що своєю скромністю зворушував і ставив нещадного пацієнта у прикре становище, коли не хотів прийняти від нього гонорару. Всі, що знали його приватно, на завістку про його несподівану смерть, мусіли відчувати різкий простий фізичний біль, як при втраті когось з себе баньського. І. Довбуш належав до найкращих і найвірніших приятелів; була це людина, на яку можна було завжди рахувати. Була товарисько тип європейського джентельмена: чесного, совісного, точного і дискретного, що досі належить у нас, на жаль, до винятків.

ФУТРО

Найсолідніше обслуговує
БАЧЕС
ЛВІВ, ЛЕГІОНІВ 19.
у брамі. — Тел. ч. 29-48.

Початок викладів у православній студії.

ВАРШАВА, ПАТ. В дні 8. жовтня п. р. з год. 1. митрополит Денис в асисті професора архимандритів д-ра Іларіона Басдекаса і д-ра Григорія Перадзе, о. прот. Миколи Смоляського та студентів відправив в архикатедральній церкві св. Марії Магдалини на Празі торжественне богослуження з нагоди нового шкільного року. Підчас богослуження о. проф. архимандрит Іларій Басдекас виголосив проповідь у польській мові (!)

КРИВАВІ ЗАВОРУШЕННЯ В МЕКСИКУ.

МЕКСИК, 13. 10. ПАТ. Перед народною палатою зішлося коло 1.000 католиків з метою заперестувати проти теперішньої системи навчання, яка зводиться до поширювання соціалістичних засад серед молоді. Після почала розганяти демонстрантів шаблями і слізними газами. Колиж не помогла кінська стріла на пострах і юрба демонстрантів почала зростати, дійшло до стрілянини. Близько людей і поліції ранено, а ще більше католиків арештовано.

НІМЕЧЧИНА СПЛАЧУЄ ДОВГ.

ВАШІНГТОН, 13. 10. ПАТ. Німецький уряд заплатив 15. жовтня п. р. 2.100.000 доларів відсотків від борів позички Доза.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ

— До Парижа приїхав міністр Саймон на хорон мін. Барту.
— През. Рузвельт приказав обанити праці в багоянним промислі з 40 на 36 годин в т. грудня п. р.
— У Шікаго 70 тисяч католицької молоді демонструвало проти неморальних фільмів.
— Австрійський міністр освіти заборонила приймати до вищих шкіл тих студентів, які брали участь у боях у липні п. р.
— У Булапенті арештувала поліція курда Фердинанда Естеррайхера за фальшивування доларових банкнот.

ГЕМОРОЇД

і причиною злого самопочуття, надмірної нервовості, браку гумору і т. д. Треба безумовно усунути ці дошкульні терпіння. — У тій цілі живати

Anisol
-Goedecke-

ДІСТАНЕТЕ В АПТИКАХ.

НОВИНКИ

— Хочете мати добре футро, ідіть до відомої фірми Юліана Глушевського, Львів, пл. Капітанів 3, тел. 54—46, яка поручить добрий то-мо собою, виконає солідно, легко і точно. 187
— Найкраще вибраний ковнірець тільки в українській пральні „Брін“, вул. Бляхарська 21. 15-20 15—?

— Василь Гресак, веде далі свою кравецьку роботу, при вул. Сикстуській ч. 23, у подвірі 323 7-20

— Попис львівського „Лугу“. Пригадуємо, що вчора, в неділю 14. ж. м., на площі Лугового Городу відбувся попис львівського „Лугу“. Початок в год. 3-й. Ті, що не бачили ще Лугового Городу, повинні прийти його оглянути, а ті, що вже бачили, знайдуть нову несподіванку: прено готову площу, призначену на відбивання, рек. поруча, гойдаючу і т. п.

— Почтовий уряд Ворохта вестиме весь рік змоніторингову та телеграфічну службу також поза літнім сезоном від 7-ої або 8-ої до 21 години в будні, а від 8-ої до 12-ої і 15-ої до 19-ої в неділі та свята.

ПРОГУЛЬКА ДО БЕРЛІНА

від 30 X. до 7. XI. Ціна 90 зол. 2—3
Зголошення тільки до 19 X. 1934
П. Б. П. „ФРАНКОПОЛЬ“
Львів, ФРЕДРИ 6. — Тел 45-65.

— Про вивідження праці умовим робітників. Цивільна палата найвищого суду у Варшаві прохала важне рішення в справі вивідження праці умовим службовцям. Суд рішив, що запис арт. 29 закону про умових службовців, на основі якого не вільно виводити праці з негідних робітників, не містить зовсім заборони розривати службові відношення в часі його негідності. З інших причин звільнити можна за вчинки, що управліно позбавити службовця посади без вивідження, як напр. за злизування працьоводця і т. п.

— Ліквідується залізнична дирекція в Станиславі. Центральна влада, не вважаючи на протести інтересованих кол, рішила ліквідувати станиславську дирекцію залізниць. Кажуть, що її агенди приділять до залізничної дирекції у Львові. Кількох начальників відділів перевезено вже до інших дирекційних округ. Це те жадя ошальності.

— Податкові полескі. Появився розпорядок міністра скарбу, що вводить зміни в торішній розпорядку в справі полескі у сплаті податків з залеглостей. На основі нового розпорядку скарбова влада може платникам, що не мають нерухомого майтку, на яким можна би записати залеглості, відписати четвертинну їх залеглостей, під умовиною, що дальші з залеглостей податник сплатить 12 кварталними платеж за оплатою відсотків проволочки. Задля цього треба внести окремі подання, як слід ужитковані.

— Кілька цінних завваг для господарів! Можливо це недуга овець і рогатої худоби, яка обить великі шкоди в господарствах. Мотилина в тому грізніша, що коли цей галас разом зі своєю пашою дістанеться до шлунка звірини, розмножується дуже скоро з весною і воском, а перетворився у дошкених роках. Одинокий львівський специфічний засіб „Етрональ“ (запатентований рег. Мін. Сп. Вч. ч. 1606) лікує мотилину в 100 проц. від 24—48 година. Цей засіб лікує випробований на львівській Академії ветеринарії з великим успіхом. „Етрональ“ не тільки лікує, але також запобігає тій грізній мотилі. „Етрональ“ у формі желатинових капсул подаваний рогації худобі і віням впливає також додатково на зверхній вигляд звірини і збільшує вилізність молока.

— Поліцей-убивник придумав саботаж. У львівському суді почалася розправа про-ти поліцей Станислава Беленя за вбивство Коцяна. Тіло Коцяна знайшли 20. вересня на дорозі між Равною Руською та Жовкою біля залізничної стації Лавриків. Того самого

дня, коли знайшли трупа Коцяна, поліцей Белень повідомив повітову команду поліції в Раві Руській, що Коцяна хотів виконати саботаж і що у власній обороні він застрелив Коцяна. Слідство виявило, що поліцей сам заінсценізував нібито якийсь саботаж, щоби затерти вбивство. При секції ствердили на тілі Коцяна чотири рани від стрілів і чотири зранення на лиці, завдані вже по смерті якимсь гострим предметом. Підозрівають, що й ті рани завдав Коцянові Белень. Психіатри ствердили, що Белень відповідальний за свої вчинки. На розправі Белень заперечив свою вину. Каже, що він візав Коцяна, щоби зупинився, а Коцяна не послухав і вистріляв із втятого кріса. Тоді Белень скочив у рів і відтам вистріляв п'ять разів. Коцяна, твердить обвинувачений, належав до тайної української організації. На запит прокуратора стверджує Белень, що він (себто Белень) мав уже тричі слідство за ужиття зброї. Командант поліції в Раві Руській ствердив, що зізнання оба. Беленя суперечать зізнанням свідків і тому казали здогадуватися, що Белень не живив зброї у конейний потреби. Тому командант візав Беленя до себе та дав йому ніч до надуми, щоби зізнав правду. На другий день Белень признався, що Коцяна до нього не стріляв, лише він (Белень), як побачив кріс у нього, стріляв до Коцяна. А що боявся відповідальності, придумав саботаж.

— Листонош дефранданти. Перед судом присяжних у Львові станув грошевий листонош Йосиф Лясота, що спроневерив 700 зол. надісланих на адресу проф. Леснянського, а крім того ріжні суми на шкоду інших адресатів. Розправа скінчилася засудженням Лясоти на 10 місяців в'язниці з припиненням на 5 років.

— В погоні за душогубами. Злочинці, що вбили перед кількома тижнями кс. Садовського, польського пароха в Зимній Воді, не зовлено досі, хоча поліція арештувала чимало людей. Вночі на 12. ж. м. поліційна стежа наскочила біля Камінеброду на трьох людей, що дали до неї кілька стрілів. Підчас обосторожної стрілянини ранено одну особу. Підозрілі люди скрилися на багнях в околиці Городка Яг. Кажуть, що це бандити, які вбили кс. Садовського.

— Буревій перейшов над Перемишлем і повітом у суботу передполуднем і заподіяв великі шкоди, виривав дерева з корінням та зривав дахи з дахів.

— Краєва хроніка. До текстильної фірми Волін-Шраер у Станиславіві вломилася в часі обідньої пори злодія й забрали з бюрка готівку коло 10.000 зол. — У Перемишлі застрівся поліцей Фр. Василевич, якого в квітні постріляв був бандит Мачуга й тоді йому ампутували ногу.

— Викрили злодіїв після двох років. Ще в серпні 1932 р. dokonano влому до мешканця Станислава Крохмала в Одринкою пов. Кросно, причому вкрадено йому з шухляди 3.000 доларів, 1500 зол. і біжутерію вартості 30.000 зол. Переведені тоді поліційні докозження не дали ніякого висліді. Аж тепер відкрили злодіїв, якими показалися мешканці села Войківка, Яків Якубаш і Стан. Шарик. За вкрадені гроші вони купили собі поле, домове уладження і т. п. Крім того арештовано кілька осіб, що затримали сліди крадіжів.

Пріємно і пожиточно переведеш час
і новачесно уладженій
ЧИТАЛЬНІ ЧАСОПИСИ „ТЕМПО“
при вул. Коперника ч. 11. — яка отворена щодня
без перерви від год. 9. до год. 22. Ціни приступні.

— Убив тещу. Мішанин передмістя Крем'яни-Пересілки Василь Бойковський поїхав 26. ж. м. на нічліг, а вернувшись вранці додому, не застав своєї жінки дома, бо її мати вислала в поле пильнувати конюшину. Бойковський попросив тещу, щоби дала йому їсти. Теща, з якою він не жив у згоді, сказала: „Можеш сам варити й сам собі брати їсти“. Обурений Бойковський скочив до неї і став бити. Врешті вдаривши у сисок, поклав її трупом. Але спершу думав, що теща тільки вжала і мовчить, тому вдарив її ще кілька разів ногами і перебив їй дванадцять місяців ребра. Описав Бойковський хотів ще вбити жінку, бо й з нею жив у незгоді, але її тоді в хаті не було. Повідомлена про цей жахливий злочин поліція арештувала Бойковського. В поліційному арешті він хотів поїситися, але йому перешкодили.

— Летунська катастрофа. Біля Пулава упав військовий літак. Пільот-поручник агинув, літак розбився зовсім. Обсерватор помер у шпиталі.

— В Румунії зародили яблоні. Завдяки дуже гарній погоді в Мамай над Чорним Морем зародили наново яблоні та інші овочеві дерева. Добрий врожай дали теж сади в інших сторонах Румунії.

Жінка

криядить себе дуже, якою дотепер не знав чим для неї „МЕНАЛЬ“. — Захоплене призначення, що вже його живили, повинні сказати всім без винятку паням, що такого засобу як Меналь ніколи перед-ти не було, що його вартість в часі періоду та при уздах просто несподівана. — Вдається і призначення не найбільша заплата, що неї лише нахвості живили рослинний олійю є сирод спасення у тих прихри днях кожної жінки. — Продають аптеки, аптечні і косметичні склади, а де не можна дістати у Лен. Репрез. „МЕНАЛЬ“, Львів, ул. Потоцького ч. 11а. 379

— Українська колонія в Бразилії. В бразилійській провінції Сао Павльо знаходиться українська колонія Раншарія, що лежить у віддалі 12 км. від стації тої самої назви, залізничної лінії Сороксамба. Колонію оснував П. Карманський 8 літ тому. На колонії мешкає 36 родин. Земля на колонії, хоч і піскувата, але родюча й на-дається на плекання всякої рістні. Раншарії ведуть культурну господарку: мають кавові плантації, розводять шовкопрядку і крім цього великі простори своєї землі засаджують ватою, на яку крізи покищо нема. Один алькейр дає пересічно 400 аровів вати в ціні по 8—10 мільреїсів за арову. Як бачимо, ціна досить висока. Біда лише в тому, що ця ростила має багато шкідників, з якими нашим колоністам доводиться зводити важку боротьбу. Культурне життя колонії гарно розвивається. Українські свята відзначаються загальними зборами українських колоністів, співами а навіть виставами. На колонії є гарна школа та церква. З сусідніми колоністами є зв'язок, головню з японцями, яких тут чимало.

Фукс солодить життя!

Молочна чоколада

НА СВИЖІМ МОЛОЦІ
БАГАТІ У ВІТАМІНИ

Fuchs

Са 600 калорій
має 100 гр. табличка

— За тяжке побиття матері. В Березині косто-пільського повіту, в родині Хилюків панували суперечки з приводу поділу майна та й без того через кожну дрібницю вибухали суперечки, а то й біжкі. Одного дня між 23-літнім Адамом Хилюком і його сестрою вибухла суперечка за кусок полотна. Мати стала в обороні дочки. Тоді молодий Хилюк вхопив гостру лопату і вдарив нею стару матір по голові. Вістря лопати пробило нещасній жінці череп і нарушило мозок, що спричинило частинний параліч тіла, а крім того Хилюкова втратила мову. Здицлого сина арештували і за свій вчинок він засів недавно на лаві обвинувачених окружного суду в Рівному. В свою оборону він не мав нічого сказати, казав лише, що не пам'ятає, як то сталося. Суд засудив Адама Хилюка на 6 літ в'язниці.

— Перевага японської фльоти. Стокгольмська газета „Свенска Дагбладет“ пояснює, чому японська фльота сильніша нині від американської. Злуч. Держави чисельно мають верх над Японією; вони мають 15 нових дреднаутів проти 9 японських і 250 хижаків проти 106. За те японські панширники „Нагато“ і „Муцу“ можуть стріляти зі своїх гармат що 30 секунд, а американські тіляки що 35 секунд. При рішальнім бою швидкість стрілів має не менше значіння, як чисто гармат.

— Докори совісті по 20 роках. У місті Ангудем прийшов цими днями до жандармерії 50-літній мужичина і домагався, щоб його арештували. Заявив, що називається Жиль Метеер і є воєнним дезертиром. У 1915 р. утік він із фронту, взявши зі собою документи вбитого бельгійця. 5 місяців скривався він у Парижі потім кілька місяців у Гаврі, знову вернувся у Париж і вступив як моряк на торговельний бельгійський пароплав „Батерфляй“ Вислуживши там кілька літ, Метеер вернувся у Париж і оженився. На підставі фальшивого пашпорту бельгійця діставав він 475 франків місячно. Після 20 літ затужив він за рідним містом і вернувся в Ангудем. Мати і брат не тільки не пізнали його, але не повірили йому, що він їх близький. Мати діставала весь час пенсію за свого вбитого сина, якого після смерті нагородили ще військовою медаллю і хрестом. Коли він те все почув, відчув такі докори совісті, що пішов просто до жандармерії. Шкаво, що там його не арештували. Час заплалив його нині і його докори вистачили за кару.

— Річні вістки. За вересень число безробітних в Англії зменшилось на 54.590 осіб, а класи ріпняки з минулим роком на 254.740 осіб; нині є їх іще 2.081.987. — У Лісабоні є чутки, що крайній революційні елементи приготуються у Португалії до таких самих виступів як в Іспанії; уряд приготувався до таких виступів. — Франція і За. Держави відписали конвенцію про поштові мандати. — У Бельгії карбують ані 20-франкові монети з портретом короля Леопольда. — Парламентські вибори в Греції призначені на 24 листопада. — На конференції англійської сільськогосподарської організації прийняли резолюцію з протестом проти обмеження життєвської еміграції до Палестини. — У Берліні скупілися вже п'ятий раз за півтора місяця число льондонського „Таймса“. — „Правда“ повідомляє, що у совітських аптеках нема найпростіших ліків, навіть таких, які виробляють в тірщині; нема свинячого сала, на якому багато цих ліків виробляють.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ІВАН КРОХМАЛЬНИЙ.

Дня 7. X. н. р. упокоївся в Полюхві Великій, перемишлянського повіту, студент теології Іван Крохмальний в 23. році життя. Неприйнятий на далішній студії з причини невірвання належності до удержання, працював близько два роки в місцевій кооперативі за 18—30 зол. місячно (3 при. тару). Обирався в кілька місяців по повній упадку, коли було мінка понад 1500 зол., крім величезних довгів і задегалих оплат. Своєю муравлиною працею, енергією та ініціативою упорядковував кооператив і причинився у високім ступні до випалення 40 тисяч цегли і зведення інших матеріалів на будову кооперативної домівки. На жаль, ті люди, що довели кооперативу до упадку, побачивши, що вона двигається, а навіть прийшла до значного майна, злучилися проти нього, а літання дея-

ку підтримку, вийшли знову в управу і налагодили раду. Прийшло їм це легко, бо село мого-фільське і сильно здеморалізоване. І ось Крохмальний мусів покинути кооперативу, через що пішов у розлуку і помер у сильній горячці (на вірно на тиф).

Від трагічної смерті свого батька пробирався Крохмальний через життя власними силами від IV. гіми, кляси і терпів тяжкі муки. Веселий у поведінці, незвичайно побожний, гарним голосом, проповідував християнську чесноту і любов до свого народу. Був широким ідейним, характерним народним робітником, завжди строгим для себе. Терпів багато і змисов з цього світа як жовір на постерку.

Ця згадка і величавий похорон нехай будуть заплатою за його труди і кров, що сплила з його рух при візирванні і складенні цегли. Різна земля нехай Покійному пером буде!

Понесітьте паролізати!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошенням окладів не відповіли.

Театри.

Укр. Молодий Театр „Заграва“ під арт. пр. провідом Н. Блавацького. Борислав-Тустановичі:

14. X. „Земля“.
15. X. „Шан-Тонг“.
16. X. „Святе полум'я“.
17. X. „Тарас Бульба“.
18. X. „Змійка“.

Згодом театр відвідав Східницю, Мразницю і Трускавець.

Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича:

Ходорів:
14. X. Заїзна Острога.
15. X. Товариш.

Великий Миський Театр.

Неділя, 14. X. год 3-30 поп. „Я переміг криву“.

Неділя, 14. X. год 7-30 веч. „Маршолт“.

Понеділок, 15. X. год 8 веч. Виступ Ганки Ордоніної.

Театр Рішгородський.

Неділя, 14. X. год 7-30 веч. „Товариш“.

Понеділок, 15. X. год 7-30 веч. „Між“.

Кіно.

АПОЛЬО: „Чоловік двоє світів“.

АТЛАНТИК: „Чар віденського палатка“ (Дер. Свєдзак, музика Штрауса).

ВАНДА: „Безвистисні“.

ГРАЖИНА: „Кю валіс“.

КАСІНО: „Тут царює гумор“ (Фліп і Флан).

КОЛЬОСЕЙ: „Спопнені мрії“ і ревія.

КОПЕРНИК: „Імператриця“ (Марлена Дітріх).

МАРУСЕНЬКА: „Імператриця“ (Марлена Дітріх).

МІРАЖ: „Король циганів“ (Дж. Мохіа).

МУЗА: „Чібі“.

ПАЛЯС: „Чи Люпина це дівчина“ (Смолярська, Бодо, Цейлітська).

ПАН: „Міліон на музиці“ та ревія.

ПАСАЖ: „Дівчина на приказ“ і ревія.

РАІ: „І експедиція праць“ (Галлі Нізо).

СВІТ: „Пригода на Ліді“ (в Пікавері).

СТИЛЕВЕ: „Приватне життя Генрі-та VIII“ та ревія.

УТІХА: „Летючі смерті“ та ревія.

ХІМЕРА: „Весела Зування“ (Ліліяна Гарвей).

Закордонне радіо.

Неділя, 14. жовтня 1934.

Братислава (398,8) 21-15 Словачка програма, Брно (325,4) 10-00 Саксофонна музика, Кошиці (259,1) 17-30 Пісні словачьких емігрантів, Прага (470,2) 16-00 Веселий недільний підвечір, 20-05 „Ми в році 2.005“, 20-30 Два форт. Талін (410,4) 12-15 Хор, Лягті (1807) 19-00 Спів. Берлін (356,7) 11-30 Бахові твори, 22-00 „Ді Гайрат відер Вієн“ ком. оп. Гукпердінга, Кельн (455,9) 13-15 Концерт, 18-00 Муз. казка, 19-30 „Голландець-сінталень“ оп. Вагнера, Ляйпціг (382,2) 11-30 Камер. музика, 15-00 Соцісти, Мінхен (405,4) 18-15 „Льонгрін“ оп. Вагнера, Будапешт (350,5) 12-30 Біетовні тв., 15-30 Військ. орх., 18-00 Циг. музика, 23-00 Нар. мелодії, Мільно (368,6) 20-45 Концерт, Рим (420,8) 17-00 Інстр. вок. концерт, 20-45 „Семільський циркуляр“ оп. Россіні.

Понеділок, 15. жовтня 1934.

Відень (306,8) 17-30 Спів, 19-20 Легка віден. музика, 20-40 Ніж. оп. музика, Братислава (368,6) 15-55 Концерт, 19-30 Словачькі пісні, Мор. Острава (269,5) 17-35 Спів, Прага (470,2) 12-35 Легка музика, Париж (1648) 21-00 „Дон Кіхот“.

оп. Масканіні, Агльона (531) 10-40 Спів, 21-05 Іра музика, Берлін (356,7) 16-00 Веселе пополудне 21-45 Камер. музика, Кенігсгаузергаузен (1571) 18-40 У країні басейн, 20-45 Співачий квартет, Штутгарт (322,6) 16-00 Симф. концерт, 18-30 Соцісти, 22-30 Пісні, Бресляні (315,8) 20-45 Форт. сонати Бетовена, Будапешт (350,5) 13-30 Оркестра, 22-17 Циг. музика, Мільно (368,6) 11-30 Трє, 21-00 Камер. музика, Рим (420,8) 17-00 Вок.-інструментальний концерт.

Львівське радіо.

Неділя, 14. жовтня 1934.

9-00 Ранішня авд., 10-10 Гр. пл., 11-57 Сигн. часу, 12-03 Рілля - метеоролог. вістки, 12-05 Сільна репр., 12-10 Театральний фейл., 12-15 13-45 Муз. поранок, спів, 13-00 Сухоловни та моряки, 13-15 Меч Польща - Чехословаччина, 14-00 Концерт (Віолонч., форт.), 14-30 Гр. пл., 15-00 Госп. ансамбль дль. вокальної нистали, 15-15, 15-35 Пісні, 15-25 Огляд ринків різних продуктів, 15-45 Рілля, сєрнічка 16-00 Остання Яноскова розбиначка випирає, 16-20 Віолончель, фортелли, 16-45 Загадки, 17-00 Музика до танцю, 17-30 Життя заслуженого громадянина (спєгади д-ра Лисонького), 18-00 Театр Уївн: „Горпінський“ пєса Словацького, 19-00 Концерт Ерімоного хору, 19-30 Фейлетон, 20-00 Концерт симф. оркестри, фортелли, 20-45 Веч. денник, 20-55 Як працюємо, 21-00 На веселій дль. хвилі, 21-45, 21-46 Спорт, 22-00 Почт. техн. сєрнічка, 22-15 Реклам. концерт, 22-30 Рєпортаж із мєчу Польща - Чехословаччина, 23-10 Метеоролог. вістки, 23-15 Танк. музика.

Понеділок, 15. жовтня 1934.

6-45 Ранішня авд., 7-50, 22-00 Реклам. концерт, 11-57 Час, 12-03 Метеоролог. вістки, 12-05 Огляд прєси, 12-10 Концерт (музика, спів), 13-00 Полудн. денник, 13-05 Нар. танці та пісні з гр. пл., 13-30 Експорт, 13-35 Біржа, 13-45 Концерт сад. орх.: спів (Паонський, баритон), 16-45 Лєкція нм. мови, 17-00 Спів, форт., 17-25 Як слухаємо на дль. відбірку, 17-35 Рос. симф. музика з гр. пл., 19-30 Госп. чоловіка на морі, 18-00 Чортів - місто козирове, 18-15 Фортелли, 18-45 Дая стар. дітей: „Остання осєня прогулянка“, 19-30 У Наполеоновій батьківщині, 19-30, 19-36 Спорт, 20-00 Легка й популярна музика, 20-45 Веч. денник, 20-55 Як працюємо, 21-00 Істор. концерт польської музички, спів, (у прог. творів з 1424—1430 р.), 21-45 Техніка та культура, 22-15 Форт. 22-35 Фільм. Мєлєді з гр. пл., 23-05 Танк. музика.

БІРЖА.

ГРОШ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.21-50 зол.
У Варшаві бух. такі курси: Лондон 25.84, Париж 34.89-50, Берлін 213.20, Ціріх 172.64, Амстердам 358.75, Прага 22.10, Італія 45.34, Нюйорк набєдє 5.25 1/4, Нюйорк чєки 5.24 3/4.

Золото: Долари 8.91—8.93, Франки фр. 34.20—34.60, Лєкати 81.70—82.20, Корони 36.00—36.50, Рублї 45.50—46.30.

Срібло: Корони 0.80, рублї 1.20, фєлєрєни 0.70.

ЗБІЖЄ.

Ціни парїтєс Підволочиська дльєко Львів від до від до
Ячмїнь одноклїсний 14.25—14.50
Ячмїнь на мєлєво 13.50—13.75 13.75—15.00
Інші курси незмінні.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 13. жовтня н. р. кооперативам платили за:
1 кг. масла десєрового льєко Львів. 2-30 зол.
1 л. молока 0.14
1 л. сметани 0.60
1 к. лєпє 3.00—3.10

Пастєризєване молоко з доставкою до дому у Львові 1 літра 22 сот.
Тєндєнція на масло сїлєна, на молоко і сметану ідєржанє, на дльєкє випєсєлає Маслосоюз повідомляє, що від 15. жовтєня н. р. платити своїм доставцям за 1 кг. живєї ваги птїцї, дльєко подїєрїє птахомєсарєні „М. С.“ у Львові (вул. Б. Гаонєцького 23):

Пантарки цїєма	за 1 кг.	1.00	зол.
„ІІ“	„	0.95	„
Індїєкї та індїєчкї „ІІ“	„	1.12	„
„ІІ“	„	0.75	„
Курьєта і курьє „ІІ“	„	0.95	„
„ІІ“	„	0.60	„
Качкї і гусї „І“	„	0.70	„

Тєндєнція дєшє сїлєнїша.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ШУКАЄ торговельних заступників на Галичину і Поділь, хистєдєко - хємїчна робїтєня „ОКО“ Львів, Потоцького 58 в. 407 3-3

АСЕСОР НОТАРІАЛЬНИЙ шукає посали від зарєд. Дєбєра прєктика, Лєскєкї аголєшєня до коопєратив „Вїра“ в Рєвї Руськїй. 417 2-2

ІНСТРУКТОРКИ (РА) вправної (го) до учєнїєні VI кл. гїмнєзїє клєсїєчнїє, давнєго тїпу трєба від зарєд. Платїєня за умовою Зголєшєня до Зарєду шкєли в Хмїльнї п. Лопатїє. 420 2-2

ЗВІЧАЄМ мудрїх людєй, всї купують фїлємєлєкї мужєськї піжамї 8-90 жїночї 9-80, дїтєчї 4-50, лїпєшє у відомїй фабрїкї блєзє „Пєв“, Сїєстєтєчєна 1. 284 14-30

АТІКА Бєргєра Львів - Лєвєндїєка до вїарєндєванїєня або прєдєлєкї. Прєсїмо особїсто аголєшєнятїє або тєлєфонїєчєко 28-78. 425

ПРОМІСЛОВЕЦЬ, лїт 34, з гєтїв 25.000 зол. одружїтєся з пїдпрїємчїєвою пєвною, що має відповїдєє нєлїєко. Лєскєкї аголєшєнятїє враз зі свїтанїєвою прєшоу сєвєтї до „Дїла“ під „Будучїєсть“. 425

ЄВГЕН ЧИКАЛЕНКО

Спогади І. П. III. часть

Цїна 8.— зол., з почт. прєсє 8.80 зол.
Окрєма частїєна по 3 зол.

ETRONAL

(Затвердженей рег. Мін. Сп. Вн. ч. 1606).

Одинокий красєвий засїб лїкує мотїлїєцю за 24 годїє.

ВСІ ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАЦІЇ

Philips 33 A

Модель 1935

Радїо-прїємач з обводовїєй до елєктрїчнїє сїтї з дїнамїєчїєм гєлєснїєком. Рєтєлїєкою сїстємою Фїлїпє 10 мїєсєчнїєм

12/81 1 15

вїєклїєчно до купнє

„Фото-Радїо-Пєлєє“

Львів, Марїєська пл. 8.

Скорє і пєвнє дїлєнїє „ЕТРОНАЛЮ“ стєрдєжєнє пє дльїєськїєй Вєтєрїєларїєчїєкїєй Акадємїєй. До цїєковїєго вїєлїєчєнїє лїєчїє ваги до 35 кг. вїєстєрєкє одна мєлєка кєпєсуєлка в цїнї 90 сотїєкїє. До цїєковїєго вїєлїєчєнїєнїє хорєвїє збє водє до ваги 200—250 кг. вїєстєрєкє 2 кєпєсуєкїє бїжїтїє за 4 зол. Мєжїє лїєстєтїє у хєм. лєбєрєторїє Мєрє С. Едєльмєна, Львів, Тєстїєнїєська ч. 16, та у всїєх аптїєчєк. 424 1-4